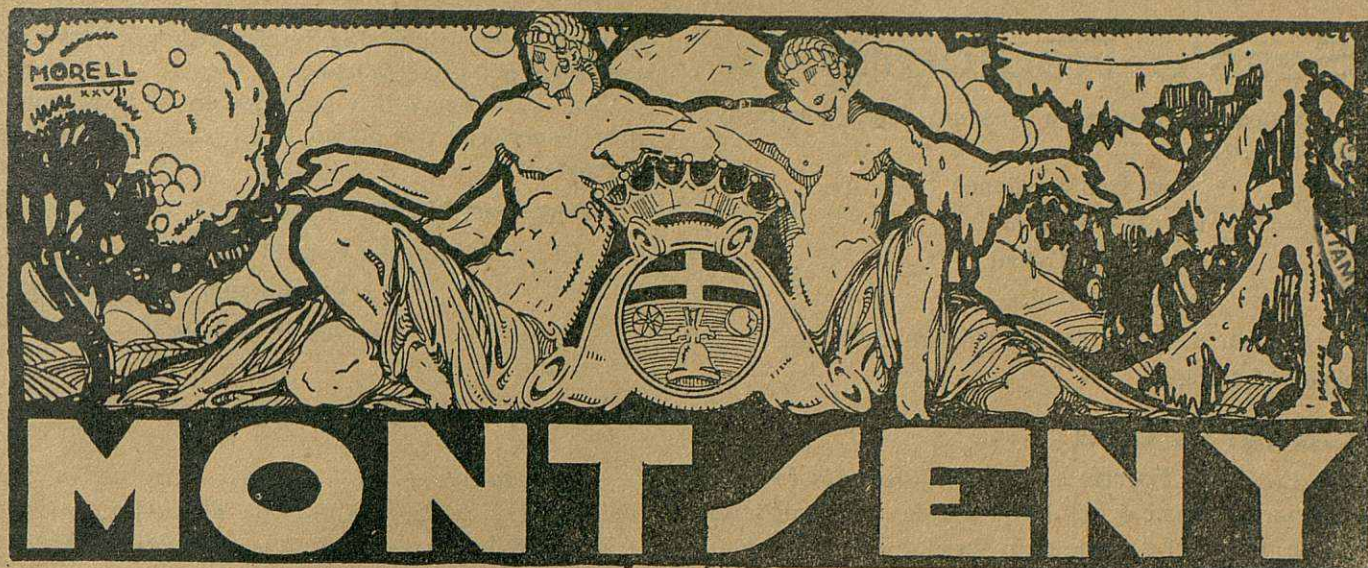

29 MAIG 1936

Director: EN MIQUEL GRIVÉ

Any X

Sant Celoni, 30 de Maig de 1936

Núm. 391

La divisió territorial

Fa molt temps que deixàrem arreconat aquest tema perquè semblava una niciesa preocupar-se'n. Però d'aquestes nicieses sembla que se'n farà ressó el Parlament de Catalunya, potser aviat, si els nostres lleïsladors es disposen a enfocar la qüestió.

El que s'entregui a llegir el treball de la Ponència de la divisió territorial, veurà ben clar que a la nostra terra ni es suprimeixen les antigues províncies, ni aquí es divideix res; tot lo més s'escriuen damunt del mapa uns quants noms. En primer lloc, perquè som i continuem dintre l'Estat espanyol i aquest manté la mateixa divisió establerta en temps de la Monarquia, i després, perquè tots els serveis bàsics de la vida del nostre poble depenen de l'Administració central de l'Estat.

Abans i ara, els partits majoritaris de Catalunya, la única cosa que els preocupa de les nostres llibertats, és fer-les servir d'escambell perquè els cridin aviat a Madrid i intervenir en el governament i administració de l'Estat espanyol. La cosa pública d'aquí no passa d'ésser un assaig entre família de representar una gran personalitat, tenir cartera i ostentar presidències.

Cada vegada que s'ha remogut l'espantall de la divisió territorial, de tota la perifèria catalana han sortit protestes per l'obra que vol portar-se a terme si es segueix la pauta acceptada en principi pel Govern de la Generalitat. I és que dintre del projecte hi han divisions absurdes, neologismes vanitosos de xicot estudiant, la probable supressió d'uns jutjats i la centralització de serveis que malmeten interessos creats en algunes poblacions.

El cas del Vallès solament és dels que revelen més clarament aquestes petiteses del poblet de dalt i de baix, malgrat i la pedantesca nomenclatura d'Oriental, Occidental i... Equatorial. Fins a la ponència hi surt l'antagonisme de Sebadell i Terrassa com un problema comarcal!

Si la Ponència s'hagués limitat a documentar els organismes directius, abstenint-se de concedir capitalitats i demarcacions per endavant, respectant la toponímia típica de la terra, no es trobaria amb que de tots els indrets de Catalunya sortíessin protestes contra la tasca que se li confià.

MIQUEL GRIVÉ